

Doctor Livraga

Estatuta mitjana, ulleres de pasta obscura, front desocupat, l'home que dirigeix Nueva Acrópolis és un teòric de les jerarquies, de l'ordre i de la disciplina panmilitarista. I un nostàlgic de Franco.

Ismael López

Diu que Jorge Angel Livraga Rizzi, àlies J.A.L., —argentí, d'uns seixanta anys, pares escapats d'Itàlia arran de la derrota de Mussolini—, un dia va sentir una veu que provenia del soterrani de sa casa i que, quan hi va baixar, es va trobar una llum que li parlava. Una llum que li deia que ell era l'«elegit» per a «una gran obra» i que podria ajudar la societat a eixir de la «foscor» en què es trobava submergida. A partir d'aquell dia —diuen— es va passar tres anys en el soterrani-cripta de sa casa instruint-se per a la gran «missió» encomanada per la «llum divina».

Condecorat amb l'Orde de San Ildefonso, amb la Gran Creu de l'Orde Imperial Bizantí (?), i amb la Gran Creu de les Arts, Ciències i Lletres de París (??), és el fundador, juntament amb Ada Albrecht (a Argentina el 15 de juliol de 1957), de la secta místico-política Nueva Acrópolis, gran part de l'activitat primitiva de la qual va transcórrer a l'Uruguai de la dictadura militar.

Sota el seu mandat es troba una secretíssima estructura piramidal i militaritzada, de doble denominació: «els seus noms externs —diuen en un dels seus butlletins— s'han d'adaptar de la millor manera possible als usos i als costums de cada país». Una nomenclatura, doncs, externa i una altra de clandestinament interna. De menor a major: Caps de Filials —en-carregats de província—, Comandos Unificats de Zona —responsables de regió—, Secretaris Nacionals Federals —anomenats de la mateixa manera dins i fora—, Comandos Centrals —directors estatals, càrrec que a l'Estat espanyol regenta Delia S. Guzmán, la qual també és Comando Continental—, directors continentals i, dalt del tot, el Comando Mundial —o director general per al carrer—, càrrec que ocupa el mateix Livraga.

En els escrits del 'doctor' sempre queda ben clara la seua incredulitat envers els partits polítics i el seu amor per un governant —molt viril, és clar— que recorde els herois de l'antiguitat. «La humanitat civilitzada és penetrada de vicis, terrorisme, injustícia...», diu J.A.L. en el número 130 —setembre de 1985— de la revista que porta el mateix títol que la catacumba acropolitana. Això no obstant, el bon Livraga, el qual en el seu *Manual...* afirma la necessitat que «el dirigent internacional» s'ha d'«hostatjar en un bon hotel, perquè obtindrà un millor rendiment», no sap quasi res de política: «suplirem la nostra manca d'especialització en temes polítics —diu l'esmentada revista— amb una visió descontaminada, imprescindible en tot treball veritablement filosòfic».

A part d'aquesta visió «descontaminada», va amb molta cura de no mostrar la seua cara vertadera. Però el visionari italo-argentí no pot evitar certs «esvarons» apolítics. I així, en el seu article «El mito del nazismo», de la mateixa publicació, se li escapen «cosetes» com aquestes: «Hitler, el qual mai no va ser pintor de brotxa

PEPE RODRIGUEZ
A l'esquerra, Livraga. A la dreta, Delia Steimberg.

grossa, per bé que realitzà treballs inhumans esperonejat per la fam, arribà a captar i a menjar la sopa dels pobres en l'asil dels Germans de la Caritat...». Hitler, el qual «amb dinamisme sobrehumà es llançà a rescatar Alemanya de l'aclaparador deute extern i de l'atur. Al qual «només un cap d'estat gosa assenyalar que, l'any que començava, ja ha perdut la guerra. És el *generalísimo* Franco... l'hàbil i pràctic gallec...».

I és que aquest gran mandarí, cap del moviment acropolità que viu al pis central de N A —Madrid, Gran Via 22— i que porta al seu costat un servicial guardaespaldas —cavaller legionari d'honor per la Subinspecció de la Legió de Leganés (Madrid) i col·laborador de TVE per a la producció d'una sèrie sobre temes militars—, mai no s'ha estat de dir les coses esotèricament clares: «La nostra civilització degenera», «la democràcia és antinatural, inoperant i caòtica», «es la prevalència de la majoria sobre la minoria». Així, doncs, cal «el govern mundial», «un govern aristocràtic i totalitari». Salvar «una selecció dels més aptes», ja que «mai no hi ha hagut —com ara— tants milions de famolencs, de criminals i d'anormals al món».

Pep Rodríguez, expert en l'estudi de les diverses sectes que operen a l'Estat espanyol, ha donat compte a bastament de N A i d'altres en el seu llibre *Las sectas hoy y aquí* —Tibidabo Edicions. Barcelona, 1985—. Gràcies a la seua especialització, podem conèixer un gran nombre dels punts obscurs i velats de l'«hermètica» escola del «doctor» Jorge Angel Livraga. □